

Bayer Zsolt: A magyar Jago

2025 június 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Átsétál a másik táborba, és elkezd megdöbbsent? aljassággal gyalázni addigi kenyéradóit; ez és ennyi a magyarpéter.

Jago megsértődik. Megsértődik, amiért Othello nem t, hanem Cassiót emeli hadnagyi rangra. Ebből a

sértődöttségbe indul minden, az emberi gonoszság, aljasság és gátlástalanság nagy shakespeare-i drámája, Jago és Othello összecsapása, melynek során Jago átgázol mindenben és mindenkin, bárki életén és becsületén, fel- és kihasználva az emberi hisztériát és naivitást, oly mértékű hazugsággal és álnoksággal törve a célja felé, amelyre már nincsenek is szavak.

S persze Jago sértődése valójában teljesen mellékes.

Ha Othello belecsinált volna hadnagyot, akkor máson sértődött volna meg.

A narcisztikus pszichopata ugyanis soha nem érzi megfelelő helyen önmagát, ha egyszerre császár és Pontifex Maximus, akkor is úgy érzi, nincs megbecsülve eléggé.

Ez Jago, vagy lásd még Commodus alakját a Gladiátorból. Vagy még egy Shakespeare-hívet, III. Richárdot. Esetleg Ratched névér a Száll a kakukkból. Továbbá Napóleon disznó az Állatfarmból. No meg a Magyar Péter Budapestről.

Ezek mind egyívásúak. És igen, éppen Mészáros Lőrinc levelébe derül ki sok minden erről a nyomorult, beteg senkiről, sok minden, ami eddig is nyilvánvaló volt, de így, leírva egész egyszerre háborzongató. Csak két részletre koncentrálok most Mészáros Lőrinc levelébe, mert azokból rajzolódik ki legjobban ennek a narcisztikus pszichopátának az egész személyisége, normális ember számára elképzelhetetlen és felfoghatatlan jellemtelensége és önimádata.

Első részlet:

„Mint említettem, nem ismerjük egymást, bár Ön éveken át igyekezett a közelembbe kerülni és nálam állást kapni. Ezen próbálkozásai közül a kedvencem, amikor az Opus Global Nyrt.-nél próbált elhelyezkedni és motivációs levelében (igen, ezek az e-mailek még mind megvannak) azt írja, idézem: »Sima jogi munkára nem szívesen váltanék«. Ezek szerint Ön már a gázszerek mellett a »sima« jogászokat is lenézi. Gratulálok. Ugyanitt azt is írja: »Nagyjából minden voltam a 20 éves pályafutásom alatt csak akasztott ember nem«.

Pártelnök úr, nem kell ilyen borúsan látni a jövőt, nem volt azért ez az időszak annyira rossz, hiszen a fizetési igényében jelzi, hogy az akkori bruttó fizetése 3.3 millió forint plusz prémium és ez alá nem szívesen menne. Nahát! Ezt a levelet 2023 novemberében írta! 2024 februárjában pedig már a Partizánban adott csalódott interjút, az ellen a rendszer ellen, amelynek 14 évig aktív részese volt focista feleségként (elnézést, férjként). De tulajdonképpen a felháborodását és a csalódottságát is értem, hisz, ha állást kapott volna nálunk, akkor ma Ön is az oly sokat emlegetett helikopteren és magángépen repkedhetne, hisz a cégvezetők rendszeresen használják ezeket a gépeket az üzleti útjaikhoz.”

Nos, íme Jago a maga teljességében! Mindenképpen „hadnagy” akar lenni, mert unja már a zászlósi rangot („sima jogi munkára nem szívesen váltanék”), havi 3,3 milliócska alá sem menne szívesen, s amikor – tehetség, rátermettség, megbízhatóság, tudás híján – nem kapja meg, amit akar, átsétál a másik táborba, és elkezd gátlástalanul és megdöbbentő aljassággal gyalázni és kicsinálni addigi kenyéradóit. Ez világlik ki Mészáros Lőrinc levelének ezen részletéből. (Várom, hogy kerüljenek nyilvánosságra azok a bizonyos e-mailek!)

S akkor következzen a második részlet:

„Sajnos azonban nem sikerült állást kapnia, mert nem érte el azt a szakmai szintet, hogy bekerülhessen hozzánk. Pedig Ön igazán mindent megtett: 2023 decemberében például hosszas levelezéseket és telefonbeszélgetéseket folytatott az MBH bank egyik vezetőjével (ezek az üzenetek is megvannak) arról, hogy a bank karácsonyi rendezvényén minden körülmények között az én asztalomhoz, a lehető legközelebb szeretne ülni. Ez végül sikerült, így, ha jól emlékszem, ekkor tudott hozzám köszönő közelségbe jutni, de ennél több nem történt. Ezen kívül a levelezésben közben többször módosította, hogy melyik partnert juttatja a rendezvényre, kiemelve, hogy az ültetőkártyán ne legyen egy másik hölgy neve szerepeljen.”

Ó, édes Istenem, mennyire jellemző! Íme, az önimádó, gátlástalan kis talpnyaló prototípusa, egy Tartuffe-be oltott Ephialtész, a púpos lelkes gazember, aki a karácsonyi vacsin feltétlenül ott akar ülni a nagy ember asztalánál, csak nyálhassa már ki végre a megfelelő alfelet, ennek érdekében ír, szervez, ültetőkártyákon rugózik, hú, te, az ilyeneket már általánosban valagba rugdaltuk a szünetben és utáltuk.

Aztán pedig, mivel hiábavaló volt a talpnyalás, lásd mint fent: átsétál a másik táborba, és elkezd gátlástalanul és megdöbbsent? aljassággal gyalázni és kicsinálni addigi kenyéradóit. Ez és ennyi a magyarpéter. Ennek szekundál és nyal most a komplett „független” média, meg az összes ballibsi „értelmiségi” – tisztelet a kevés kivételnek.

Hiába, nincs mit tenni: similis simili gaudet...

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló